

DZIENNIK URZĘDOWY WOJEWÓDZTWA ŚLĄSKIEGO

Katowice, dnia 24 lipca 2017 r.

Poz. 4374

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR IFIIL.4131.1.81.2017 WOJEWODY ŚLĄSKIEGO

z dnia 20 lipca 2017 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. *o samorządzie gminnym* (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 r., poz. 446 ze zm.), w związku z art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. *o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym* (tekst jednolity: Dz. U. z 2017 r., poz. 1073),

stwierdzam nieważność

uchwały nr XXXIV/244/2017 Rady Gminy Lipie z dnia 9 czerwca 2017 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w miejscowości Parzymiechy.

Uzasadnienie

W dniu 9 czerwca 2017 r. Rada Gminy Lipie podjęła uchwałę nr XXXIV/244/2017 w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w miejscowości Parzymiechy.

Stosownie do przepisu art. 20 ust. 2 cyt. ustawy z dnia 27 marca 2003 r. *o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym* (zwanej dalej: u.p.z.p.), w dniu 20 czerwca 2017 r., Wójt Gminy Lipie przekazał organowi nadzoru uchwałę nr XXXIV/244/2017 celem zbadania jej zgodności z prawem oraz dokumentację prac planistycznych odzwierciedlającą przebieg postępowania w sprawie uchwalenia miejscowego planu.

W dniu 18 lipca 2017 r. organ nadzoru wszczął postępowanie nadzorcze oraz poinformował Gminę o możliwości złożenia wyjaśnień.

Pismem z dnia 19 lipca 2017 r. Wójt Gminy Lipie złożył wyjaśnienia odnoszące się do stwierdzonych przez organ nadzoru nieprawidłowości.

W trakcie prowadzonego postępowania nadzorczego organ nadzoru, po przeanalizowaniu legalności przedmiotowej uchwały z uwzględnieniem wyjaśnień gminy, stwierdził, że została ona podjęta z istotnym naruszeniem zasad sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w następującym zakresie.

1. Zgodnie z § 12 ust. 1 rozporządzenia z dnia 12 kwietnia 2002 r. *w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie* (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 r., poz. 1422; zwane dalej: *rozporządzeniem o budynkach*), co do zasady budynki na działce budowlanej należy sytuować w odległości od granicy z sąsiednią działką budowlaną nie mniejszą niż:

- 1) 4 m – w przypadku budynku zwróconego ścianą z otworami okiennymi lub drzwiowymi w stronę tej granicy;
- 2) 3 m – w przypadku budynku zwróconego ścianą bez otworów okiennych lub drzwiowych w stronę tej granicy.

W świetle § 12 ust. 2 *rozporządzenia o budynkach*, dopuszcza się **sytuowanie budynku** w odległości 1,5 m od granicy lub bezpośrednio przy tej granicy, jeżeli wynika to z ustaleń planu miejscowego.

Dopuszczalne jest dodatkowo sytuowanie budynków w odległościach mniejszych niż 4 m lub 3 m od granicy sąsiedniej działki budowlanej, w szczególnych przypadkach w **zabudowie jednorodzinnej**, o których mowa w § 12 ust. 3 *rozporządzenia o budynkach*, w myśl, którego w **zabudowie jednorodzinnej**, uwzględniając przepisy odrębne oraz zawarte w § 13, 60 i 271-273, dopuszcza się:

- 1) *sytuowanie budynku ścianą bez otworów okiennych lub drzwiowych bezpośrednio przy granicy z sąsiednią działką budowlaną lub w odległości mniejszej niż określona w ust. 1 pkt 2, lecz nie mniejszej niż 1,5 m, na działce budowlanej o szerokości mniejszej niż 16 m;*
- 2) *sytuowanie budynku bezpośrednio przy granicy z sąsiednią działką budowlaną, jeżeli będzie on przylegał całą powierzchnią swojej ściany do ściany budynku istniejącego na sąsiedniej działce lub do ściany budynku projektowanego, dla którego istnieje ostateczna decyzja o pozwoleniu na budowę, pod warunkiem że jego część leżąca w pasie o szerokości 3 m wzdłuż granicy działki będzie miała długość i wysokość nie większe niż ma budynek istniejący lub projektowany na sąsiedniej działce budowlanej;*
- 3) *rozbudowę budynku istniejącego, usytuowanego w odległości mniejszej niż określona w ust. 1 od granicy z sąsiednią działką budowlaną, jeżeli w pasie o szerokości 3 m wzdłuż tej granicy zostaną zachowane jego dotychczasowe wymiary, a także nadbudowę tak usytuowanego budynku o nie więcej niż jedną kondygnację, przy czym w nadbudowanej ścianie, zlokalizowanej w odległości mniejszej niż 4 m od granicy nie może być otworów okiennych lub drzwiowych;*
- 4) *sytuowanie budynku gospodarczego i garażu o długości mniejszej niż 5,5 m i o wysokości mniejszej niż 3 m bezpośrednio przy granicy z sąsiednią działką budowlaną lub w odległości nie mniejszej niż 1,5 m ścianą bez otworów okiennych lub drzwiowych.*

W badanej uchwale, w Rozdziale 2 *Ustalenia ogólne obowiązujące w granicach obszarów objętych planem*, w § 5 pkt 4 Rada Gminy Lipie ustaliła, iż *dopuszcza się lokalizację budynków przy granicy z sąsiednią działką budowlaną w sytuacjach innych niż uregulowane przepisami Prawa budowlanego, gdy projektowany budynek będzie przylegał całą powierzchnią swej ściany do ściany budynku na działce sąsiedniej i gdy szerokość działki budowlanej nie jest większa niż 16 m.*

Z wyjaśnień Wójta Gminy Lipie, złożonych pismem z dnia 19 lipca 2017 r., wynika, iż w przedmiotowej uchwale Rada Gminy Lipie, poza zabudową mieszkaniową jednorodziną, dopuściła również zabudowę o innych funkcjach (zabudowę usługową i zabudowę związaną z prowadzeniem działalności gospodarczej), do której to, według Wójta Gminy Lipie, ma zastosowanie cytowany przepis uchwały.

Odnosząc się do tych wyjaśnień, należy przyznać, iż w myśl § 12 ust. 2 *rozporządzenia o budynkach*, w planie miejscowym można zawrzeć jedynie dopuszczenie sytuowania budynków w odległości 1,5 m od granicy działki budowlanej lub bezpośrednio przy tej granicy i dotyczy to wszystkich budynków. Natomiast wprowadzone w badanej uchwale dopuszczenie stoi w sprzeczności z tymi przepisami *rozporządzenia o budynkach* i jest niezrozumiałe dla potencjalnego odbiorcy planu miejscowego. Zdaniem organu nadzoru, z przepisu § 5 pkt 4 uchwały nie wynika, że reguluje on tylko sytuacje dotyczące lokalizacji zabudowy innej niż zabudowa jednorodzinna, bowiem przepis ten nie wyklucza wprost zabudowy jednorodzinnej, dla której normy zostały wprowadzone w przepisie § 12 ust. 3 *rozporządzenia o budynkach*. Również sformułowanie *w sytuacjach innych niż uregulowane przepisami Prawa budowlanego* nie jest jednoznaczne. Bowiem to nie przepisy ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. *Prawo budowlane* (tekst jednolity: Dz. U. z 2017 r., poz. 1332), a przepisy *rozporządzenia w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie*, przywołane na wstępie, regulują kwestie dotyczące sytuowania zabudowy. Stąd pojawia się pytanie, jakie inne sytuacje *niż uregulowane przepisami Prawa budowlanego*, miał na myśli redagujący ten przepis uchwały. Ponadto nie wiadomo, czy Rada Gminy Lipie dopuściła możliwość lokalizacji budynków przy granicy z sąsiednią działką dopiero po spełnieniu łącznie warunków, tj. *gdy projektowany budynek będzie przylegał całą powierzchnią swej ściany do ściany budynku na działce sąsiedniej i gdy szerokość działki budowlanej nie jest większa niż 16 m*. Podobne warunki, jednak nie w tym samym brzmieniu, zostały uregulowane w przepisach § 12 ust. 3 pkt 1 i 2 *rozporządzenia o budynkach*, odnoszących się do zabudowy jednorodzinnej. Ponieważ z kwestionowanego przepisu nie wynika, że wprowadzone planem ustalenia dotyczą zabudowy innej niż jednorodzinna, należało uznać, że uchwałodawca narzucił wskazane w § 5 pkt 4 uchwały warunki dla każdego typu zabudowy dopuszczonego w ramach poszczególnych przeznaczeń, w tym także dla zabudowy jednorodzinnej. Taką redakcją przepisów planu należy z kolei uznać za modyfikację przepisów § 12 ust. 3 *rozporządzenia o budynkach* w odniesieniu do zabudowy jednorodzinnej. Legislador wyraźnie

bowiem określił warunki, na których zabudowa jednorodzinna może być sytuowana w granicy działki i rada gminy nie miała uprawnień, by w ramach aktu prawa miejscowego te warunki modyfikować.

W świetle powyższych okoliczności należy podkreślić, że miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, jako akt prawa miejscowego, jest usytuowany wśród prawa powszechnie obowiązującego (art. 87 ust. 2 *Konstytucji RP*), a zatem pozostawać musi w zgodzie z *Konstytucją RP*, ustawami i aktami podstawowymi. Organy gminy stanowiące prawo miejscowe, w tym plany miejscowe, związane są zasadą praworządności wyrażoną w art. 7 *Konstytucji RP*, co oznacza, że mają obowiązek działania na podstawie i w granicach prawa.

Uchwała w sprawie miejscowego planu podejmowana jest na podstawie upoważnienia ustawowego, jest aktem prawnym powszechnie obowiązującym na obszarze gminy i stąd też powinna odpowiadać wymogom, jakie stawiane są przepisom powszechnie obowiązującym. Nie może ona zatem pozostawać w sprzeczności z aktami prawnymi wyższego rzędu. Przepisy gminne nie mogą także zawierać powtórzeń ustawowych, ani też ich modyfikować lub uzupełniać, gdyż jest to niezgodne z zasadami legislacji. Tak więc regulowanie przez gminę w inny sposób tego, co zostało już zamieszczone w źródle powszechnie obowiązującego prawa w istotnym stopniu narusza porządek prawny.

Stanowisko takie znajduje potwierdzenie w ugruntowanym orzecznictwie sądów administracyjnych, między innymi Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu orzekł, że *ustawodawca nie przyznał organom gminy kompetencji do stanowienia wszelkich norm prawnych, lecz jedynie kompetencję do precyzowania rozwiązań zawartych w ustawach. Tym samym organy gminy nie mogą zmieniać lub uchylać przepisów zawartych w źródłach prawa powszechnie obowiązującego, o jakich mowa w art. 87 ust. 1 Konstytucji RP* (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 15 października 2013 r. – sygn. akt II SA/Po 620/13; publ. www.orzeczenia.nsa.gov.pl).

2. W § 9 pkt 6 uchwały, Rada Gminy Lipie ustaliła, w zakresie zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów infrastruktury technicznej, iż *z uwagi na istnienie w granicach obszaru objętego planem, przedstawionym na załączniku graficznym nr 1a, urządzeń melioracyjnych, wszelkie działania mogące spowodować ich naruszenie winny być prowadzone w uzgodnieniu z organem ds. melioracji i urządzeń wodnych*. Kompetencje do tego typu ustaleń gmina wywodzi z pisma Śląskiego Zarządu Melioracji i Urządzeń Wodnych w Katowicach z dnia 21 kwietnia 2015 r., znak: OCZ/6211-K-71/DKP-397/DKW-238/15, stanowiącego opinię do analizowanej uchwały planu miejscowego.

W ocenie tutejszego organu, na mocy art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p., rada gminy posiada uprawnienia do redagowania ustaleń planu, których celem jest zapewnienie właściwej modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej. Ponadto ustawodawca przypisał gminie kompetencje, wynikające z art. 15 ust. 2 pkt 9 u.p.z.p., uprawniające ją do określenia szczegółowych warunków zagospodarowania terenów oraz ograniczeń w ich użytkowaniu, w tym do wprowadzenia zakazu zabudowy.

Należy podkreślić, że w zakresie rozpatrywanego zapisu uchwały niedopuszczalnym jest wprowadzenie w przepisach uchwały wymogu uzgodnienia z organem ds. melioracji i urządzeń wodnych, wszelkich działań mogących spowodować naruszenie urządzeń wodnych. Przywołane wyżej przepisy takich uprawnień bowiem nie dają.

Plan miejscowy stanowi akt prawa miejscowego, będący źródłem prawa i jego zapisy nie mogą być uzależnione od aktów administracyjnych, którymi są decyzje czy postanowienia innych organów. Niewłaściwe jest zatem wprowadzanie przepisu planu stanowiącego o wymogu uzyskania uzgodnień, a tym samym uzależnianie sposobu zagospodarowania danego terenu od stanowiska innych organów administracyjnych.

To etap sporządzania planu miejscowego jest momentem na podejmowanie konkretnych rozstrzygnięć co do możliwości zagospodarowania poszczególnych terenów, z uwzględnieniem również urządzeń melioracyjnych, a także do określenia ograniczeń w zabudowie terenów, przy jednoczesnym wskazaniu, kiedy te ograniczenia obowiązują.

Powyższy zapis uchwały nie wypełnia wymogu art. 15 ust. 2 pkt 9 u.p.z.p. nakazującego gminie określenia szczegółowych warunków zagospodarowania terenów. Zapis ten narusza także zasadę wyrażoną w art. 3 ust. 1 u.p.z.p., w myśl której, to do zadań gminy należy kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy, rozumiane jako decydowanie o zagospodarowaniu terenów. Przekazanie swoich kompetencji innym organom stoi w sprzeczności ze wskazanym przepisem.

Nałożenie powyższego wymogu uzgodnienia, nie wynika zatem z przepisów *ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym*. Rada gminy jest natomiast związana granicami przedmiotowymi zakresu planu wyznaczonymi przez ustawę, co oznacza, że samodzielnie może określać treść regulacji objętej planem miejscowym, wyłącznie w granicach upoważnienia ustawowego zawartego w art. 15 ust. 2 i 3 u.p.z.p. Rada gminy nie posiada kompetencji do dowolnej interpretacji i rozszerzającego stanowienia norm kompetencyjnych.

3. Stosownie do treści art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p., w planie miejscowym określa się obowiązkowo zasady kształtowania zabudowy oraz wskaźniki zagospodarowania terenu. Przepis ten znajduje uszczegółowienie w § 4 pkt 6 rozporządzenia z dnia 26 sierpnia 2003 r. w *sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego* (tekst jednolity: Dz. U. z 2003 r., Nr 164, poz. 1587; zwanym dalej: *rozporządzeniem o mpzp*), który wskazuje, iż ustalenia dotyczące parametrów i wskaźników kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu powinny zawierać między innymi określenie linii zabudowy.

Należy podkreślić, iż ustalenie linii zabudowy jest jednym z obligatoryjnych elementów miejscowego planu i łącznie z pozostałymi parametrami i wskaźnikami wymienionymi w art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p. kształtuje na terenie objętym planem – ład przestrzenny. Linię zabudowy wyznacza się między innymi w celu ograniczenia zabudowy danego terenu, to jest rozróżnienia przestrzeni, w której można lokalizować zabudowę, od przestrzeni sąsiadującej, którą z różnych powodów chce się lub należy ochronić przed zabudową, a także jako istotny element regulujący odległość od drogi (istotną dla bezpieczeństwa ruchu drogowego).

Jak wskazuje Naczelny Sąd Administracyjny *przepis art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (...) należy interpretować w ten sposób, że jeżeli w planie przewiduje się teren przeznaczony do zabudowy, to obowiązkowo należy określić parametry i wskaźniki kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu* (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 6 września 2012 r. – sygn. akt II OSK 1343/12; publ. www.orzeczenia.nsa.gov.pl).

Z *Ustaień szczegółowych dotyczących obszaru objętego planem* zawartych w Rozdziale 3 wynika, że w ramach rozpatrywanych przeznaczeń terenów wyodrębnionych liniami rozgraniczającymi, na których planowana jest zabudowa, a tym samym wyznaczenie linii zabudowy jest obligatoryjne, są tereny zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej (oznaczone symbolem MN), teren zabudowy usługowej – usługi kultury i inne usługi publiczne (oznaczone symbolem UKI), tereny zabudowy usługowej (oznaczone symbolem UI) i teren zabudowy produkcyjnej i usługowej (oznaczone symbolem P,U). W kolejnych punktach § 11, Rada Gminy Lipie przyjęła zasady zabudowy i zagospodarowania tych terenów, w tym między innymi w większości wyznaczyła zarówno w tekście, jak i na rysunku planu linie zabudowy. W przepisach uchwały zawartych w § 11 ust. 1 pkt 4 lit. b (dotyczy terenów MN), § 11 ust. 3 pkt 4 lit. b (dotyczy terenów UI) i § 11 ust. 4 pkt 3 lit. b (dotyczy terenu P,U), Rada Gminy Lipie dopuściła w granicach wskazanych powyżej terenów **lokalizację nie wyznaczonych na rysunku planu dróg wewnętrznych**. Natomiast w § 11 ust. 1 pkt 3 lit. c tiret czwarte, § 11 ust. 2 pkt 3 lit. b tiret trzecie, § 11 ust. 3 pkt 3 lit. b tiret trzecie, § 11 ust. 4 pkt 2 lit. c tiret trzecie ustaliła, że lokalizacja zabudowy w stosunku do dróg **zgodnie z nieprzekraczalnymi liniami zabudowy wyznaczonymi na rysunku planu w odległości 4,0 m od linii rozgraniczających dróg wewnętrznych nie wyznaczonych na rysunku planu**. Dochodzi zatem do sprzeczności w zapisach planu. Rada Gminy Lipie nakazała bowiem, przy lokalizacji zabudowy, stosowanie się do linii zabudowy wyznaczonych na rysunku planu, jednocześnie nie wskazując tych linii na rysunku planu. Nie jest także możliwe ich graficzne przypisanie na podstawie odległości wskazanej w cytowanych przepisach uchwały, bowiem gmina nie wyznaczyła także przebiegu dróg wewnętrznych na rysunku planu. Tym samym taka redakcja przepisów uchwały prowadzi do sytuacji, w której nie jest jasne jak należy sytuować zabudowę. Nie wiadomo, w których miejscach należy zachować 4,0 m odległość od dróg wewnętrznych, które de facto nie wiadomo czy w ogóle powstaną.

Należy podkreślić, że w przepisie § 7 pkt 8 *rozporządzenia o mpzp*, wydanego w oparciu o delegację zawartą w art. 16 ust. 2 u.p.z.p., nakazano zamieszczenie na projekcie rysunku planu linii zabudowy. Nie można w świetle tych unormowań zgodzić się ze stanowiskiem Wójta Gminy Lipie zajęтым w wyjaśnieniach jako odpowiedź na zawiadomienie o wszczęciu postępowania nadzorczego, że brak oznaczenia przebiegu linii zabudowy na rysunku planu nie stanowi istotnego naruszenia prawa, skoro zostały one szczegółowo określone w tekście planu. Stanowisko takie pozostaje bowiem w sprzeczności nie tylko ze wskazanym wyżej przepisem *rozporządzenia o mpzp*, ale także z uregulowaniem zawartym w *ustawie o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym*. Przepis art. 16 ust. 1 u.p.z.p. nie pozostawia zatem wątpliwości, że plan miejscowy to

w pierwszym rzędzie rysunek planu, który stanowi nieodłączną część tego aktu prawnego stanowiącego przepis gminny, dlatego linia zabudowy powinna być na nim jednoznacznie wrysowana.

Dodatkowo, w § 11 ust. 4 pkt 2 lit. c tiret pierwsze dla terenu zabudowy produkcyjnej i usługowej (oznaczonego symbolem P,U), ustalono lokalizację zabudowy w stosunku do drogi publicznej **zgodnie z nieprzekraczalną linią zabudowy wyznaczoną na rysunku planu** w odległości 6,0 m od linii rozgraniczającej przylegającej do terenu drogi publicznej gminnej. Z analizy rysunku planu wynika, że wskazany teren nie graniczy z terenem drogi publicznej gminnej. Również na rysunku planu, w obrębie wyżej wymienionego terenu, nie wrysowano nieprzekraczalnej linii zabudowy od terenu drogi publicznej gminnej, do której odsyła wskazany powyżej przepis uchwały. Tym samym, przepisem uchwały § 11 ust. 4 pkt 2 lit. c tiret pierwsze, Rada Gminy Lipie wprowadziła regulacje dotyczące sytuacji, która de facto nie istnieje. Wprowadzenie zatem kwestionowanej normy jest nieuzasadnione i zbędne.

4. W § 11 ust. 1 pkt 4 lit. b oraz § 11 ust. 4 pkt 3 lit. b uchwały ustalono, że w granicach terenów zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej (oznaczonych symbolem MN) i terenu zabudowy produkcyjnej i usługowej (oznaczonego symbolem P,U) *dopuszcza się lokalizację nie wyznaczonych na rysunku planu dróg wewnętrznych i gminnych*. Przez powyższe rozumieć należy, iż w ramach wskazanych terenów można realizować również drogi gminne, które to drogi nie zostały wyznaczone w przedmiotowym planie liniami rozgraniczającymi.

Zgodnie z § 5 rozporządzenia z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 r., poz. 124; zwanego dalej: *rozporządzeniem o drogach*), usytuowanie drogi oznacza umieszczenie jej elementów w pasie terenu wyznaczonym liniami rozgraniczającymi w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. Jednocześnie z § 3 pkt 1 *rozporządzenia o drogach* wynika, że ilekroć mowa o drodze rozumie się przez to drogę publiczną. Zgodnie z art. 2 ust. 1 *ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych* (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 r., poz. 1440 ze zm.) drogi publiczne, ze względu na funkcję w sieci drogowej, dzielą się na kategorie: drogi krajowe, wojewódzkie, powiatowe i gminne. Jednocześnie poszczególnym kategoriom dróg publicznych, wyżej cytowane *rozporządzenie o drogach* w § 4 ust. 2 przypisuje odpowiednio klasy, którym parametrom powinny odpowiadać. W § 11 ust. 1 pkt 4 lit. b oraz § 11 ust. 4 pkt 3 lit. b badanej uchwały wprowadzono ustalenia dopuszczające lokalizację dróg gminnych, które to drogi kwalifikują się do dróg publicznych, co wynika z wyżej wskazanych przepisów prawa.

Dopuszczenie zatem realizacji dróg publicznych bez wyznaczenia ich przebiegu liniami rozgraniczającymi rażąco narusza § 5 *rozporządzenia o drogach*, zgodnie z którym usytuowanie drogi następuje w planie miejscowym (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 31 maja 2012 r. – sygn. akt II SA/Gl 363/12; publ. www.orzeczenia.nsa.gov.pl).

Powyższe nie wypełnia także wymogów art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. oraz § 4 pkt 9 *rozporządzenia o mpzp*, zgodnie z którymi obligatoryjne ustalenia dotyczące zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacyjnych powinny określać układ komunikacyjny wraz z parametrami i klasyfikacją ulic i innych szlaków komunikacyjnych.

W myśl art. 85 i 86 *ustawy o samorządzie gminnym* wojewoda sprawuje nadzór nad działalnością gminną na podstawie kryterium zgodności z prawem. Zgodnie z art. 91 wskazanej ustawy uchwała gminy, która jest sprzeczna z prawem jest nieważna. O nieważności uchwały w całości lub w części orzeka organ nadzoru w drodze rozstrzygnięcia nadzorczego.

Podsumowując należy zaznaczyć, że przepisy art. 28 u.p.z.p. jednoznacznie wskazują, iż istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, istotne naruszenie trybu jego sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały gminy w całości lub w części. O zakresie rozstrzygnięcia decyduje natomiast fakt, czy stwierdzone naruszenie prawa będzie miało wpływ na całą uchwałę, czy będzie dotyczyło jedynie pojedynczych przepisów niezgodnych z aktami prawa hierarchicznie wyższymi, które to jednak naruszenia nie będą rzutować na całą uchwałę.

Uchylenie części zapisów kontrolowanej uchwały wiązałoby się z ingerencją w przyznaną w art. 3 u.p.z.p. władztwo planistyczne gminy, bowiem kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy, w tym uchwalanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, jest zadaniem własnym gminy i mogłoby również wprowadzić zbyt daleko idące zmiany merytoryczne, sprzeczne z intencją uchwałodawcy. Wojewoda posiada jedynie uprawnienie do stwierdzenia nieważności przepisów uchwały niezgodnych

z przepisami powszechnie obowiązującymi i nie może wydanym rozstrzygnięciem zmieniać ustaleń rady gminy.

Biorąc powyższe pod uwagę należy uznać, że uchwała Rady Gminy Lipie nr XXXIV/244/2017 z dnia 9 czerwca 2017 r. w sprawie *miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w miejscowości Parzymiechy*, narusza wymienione w niniejszym rozstrzygnięciu nadzorczych przepisy, w związku z czym wydanie niniejszego rozstrzygnięcia stwierdzającego nieważność uchwały w całości stało się konieczne i uzasadnione, zatem należało orzec, jak w sentencji.

Zgodnie z art. 92 ust. 1 *ustawy o samorządzie gminnym* stwierdzenie nieważności niniejszej uchwały – wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa, z dniem doręczenia Radzie Gminy Lipie rozstrzygnięcia nadzorczego.

Na niniejsze rozstrzygnięcie przysługuje prawo złożenia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach za pośrednictwem organu nadzoru – Wojewody Śląskiego, w terminie 30 dni od jego otrzymania.

z up. WOJEWODY ŚLĄSKIEGO
Dyrektor Wydziału Infrastruktury

Bożena Goldamer - Kapala

Otrzymują:

- 1) Rada Gminy Lipie,
- 2) a/a